

som ikke egnede sig til at lægges til Rette for den store sociale Kamp imellem Arbejdere og Arbejdsgivere, var det dette.

Man siger, og man har med en vis Force gjort gældende, at dette er en Højreløvslov, der har en Højremand til Fader og Ordfører, og den er skabt saaledes og saaledes i Landstinget, og der er ikke Spor tilbage af de gamle Venstreprincipper, som tilhørte Berg, osv. Det gør man gældende fra Højres Side — og jeg under for saa vidt gerne Højre Æren, og Skylden med naturligvis — men det turde maaske være, at vi ville blive mange flere om at bære Skaden. Jeg har set, at Højre eller en Del af Højre med stor Styrke gør dette gældende, at deres politiske Opgave skulde være en Kamp mod Socialdemokratiet. Det fremsættes atter og atter, og allersidst paa det sidst afholdte Delegeretmøde. Jeg vil sige til de Herrer, som føre denne Tale, at have de nogen Sinde tilvejebragt et Stykke Lovarbejde, der er et Led og træder ind som et Led i hele den socialdemokratiske Agitation, saa er det dette. Jeg forstaaer saa overordentlig godt, at de Herrer Socialdemokrater slutte sig til denne Sag, jeg vilde selvfølgelig i deres Sted gøre det samme, dersom jeg havde den Opgave at kæmpe for som de. De opnaa i Virkeligheden næsten med deres egen Modstand alt, hvad de ville. De kunne, skønt de stemte for Lovén, tage Afstand fra den og sige: Vi have villet gøre den meget bedre. Ikke desmindre have vi her faaet en Lov, som for det første giver deres Fagforeningsorganisation en ganske overordentlig god Støtte, ja, der ligefrem tvinger dem til at organisere sig for at optage Kampen mod de ny Arbejdsgiverorganisationer, som allerede ere til Stede, og som yderligere ville vokse frem af denne Lov. Alt er i den Henseende lagt til Rette, allerede for de nuværende Organisationer. Men endnu langt, langt mere er der lagt til Rette for dem i Kampen for Organisationen af Landarbejderne. Vi have hørt det saa tydelig og klart udtale og allerskarpest fra det ærede Medlem for Københavns 5te Valokreds (P. Holm) forleden Dag. Han sagde: Vi vide meget godt, at denne Lov vil fremkalde den bitreste Misnøjelse Landet over, men det er netop det,

vi søge, thi vi kunne derved sige til Landarbejderne: I faa intet af det nuværende Samfund, kun naar I ville organisere eder, kæmpe eder til det, tvinge og trodse det igennem, kunne I faa noget, ikke før. Det er den Tale, der vil komme til at lyde, derom er der vist ikke et eneste Medlem af Tinget, der nærer den allertjæreste Tvivl. Jeg vil derfor gerne unde Højre den udelte Ære for dette Lovarbejde. De tro jo at kunne tillægge sig den udelte Fortjeneste derfor. Jeg vil kun spørge de Herrer, om det dog ikke i deres stille Sind skulde være faldet dem ind, som det hedder i det gamle latinske Ordsprog: „Quem deus vult perdere, prius dementat“. Det vil paa Dansk sige: Den, Guderne ville ødelægge, berøve de først Forstanden.

Det, vi have søgt, og hvad vi fremdedes ville søge at tilvejebringe, er at faa saadanne Ændringer i denne Lov, at den noget mere fyldestgjorde de Krav, som vi maa stille særlig for den store Kreds af Arbejders Vedkommende, der nu er udelukket. Man siger, at det gaar ikke an at udsætte sig for, at denne Sag bliver sendt tilbage til Landstinget. Jeg vil spørge de Herrer, hvorpaa de begrunde denne Frygt for en Forhandling med Landstinget om denne Sag. Med Glæde har jeg hørt den ærede Indenrigsminister udtale, at der er ingen Anledning til denne Frygt, Landstinget er ogsaa saa interesseret for denne Sag, at det med Glæde vil medvirke til en Løsning af den paa den bedst mulige Maade. Men hvad er det, der risikeres, dersom Landstinget faar den til Forhandling igen? Det skulde vel være, at Landstinget vendte noget mere tilbage til den Anskuelse, som Tinget før har stemt for. Og hvad var det, som det før har stemt for? Det var netop at tage alle med. Dersom man nu gav Anledning for Landstinget til en ny Behandling af denne Sag, er altsaa det nærmeste, man maatte frygte, at Landstinget vilde gaa et Skridt videre. De Herrer maa erindre, at naar de ikke komme videre med denne Sag end til det, her foreligger, vilde De ikke kunne gaa ud til Befolkningen og sige, at det er Landstingets Skyld. Det kunne De ikke! Landstinget har i 1891 stemt for en fuldt omfattende Arbejderforsikringslov, og det er